

Склад команди:

«НИВА» Вінниця

Віце-президент клубу — І. Гатаулін
 Головний тренер — О. Іщенко
 Тренери — В. Атаманюк
 О. Кацман, Ю. Сивуха

Воротарі:

- № В. Циткін (1966)
 № Ю. Сивуха (1958)
 № О. Остапенко (1977)

Захисники:

- № Д. Лелюк (1974)
 № І. Зеленюк (1972)
 № В. Кондратюк (1975)
 № В. Запорожченко (1969)
 № О. Казьмин (1969)
 № С. Боровський (1970)
 № І. Руснак (1966)
 № І. Макогон (1969)

Півзахисники:

- № О. Рябцев (1974)
 № В. Бровченко (1976)
 № О. Лактіонов (1971)
 № Е. Піскун (1967)
 № А. Марченко (1968)
 № А. Корпонаї (1966)
 № Ю. Бондаренко (1972)
 № Є. Бурхан (1971)
 № В. Гашин (1972)

Нападаючі:

- № Є. Ястребинський (1969)
 № Б. Фінкель (1968)
 № О. Шевченко (1972)
 № О. Бабійтук (1973)
 № О. Бессарараб (1978)

Склад команди:

«ШАХТАР» Макіївка

Президент клубу — І. Дятлов
 Головний тренер — В. Пищев
 Начальник команди — М. Лютий

Воротарі:

- № С. Разуванов (1968)
 № С. Золотницький (1962)

Захисники:

- № О. Вєтров (1970)
 № О. Ладейко (1970)
 № О. Масальський (1970)
 № В. Семенов (1972)
 № Е. Столяров (1965)
 № Д. Кобзін (1979)
 № А. Костенко (1974)

Півзахисники:

- № В. Вишневський (1973)
 № В. Гусєв (1970)
 № С. Телешун (1974)
 № В. Красников (1971)
 № А. Войтович (1972)
 № Ю. Волков (1971)
 № П. Филипенко (1974)

Нападаючі:

- № О. Барабаш (1971)
 № В. Дяк (1971)
 № С. Андрощук (1969)
 № Р. Теркулов (1972)
 № А. Єфимов (1976)
 № В. Силаков (1980)

Найнижчі ціни в регіоні!

Чекаємо вас
 за адресою:

м. Вінниця,
 вул. Генерала Арабея, 3,
 тел: 35-62-90, 35-01-64

ОБСЛУЖЬ

Програма підготовлена прес-службою ФК «Нива»

Дизайн та верстка: «МакЛайн»
 т. 35-03-74

Тираж:
 200 прим.

Друк: «Офсет»
 т. 27-88-46

ФУТБОЛЬНИЙ КЛУБ
«НИВА» ВІННИЦЯ

ФУТБОЛ

УКРАЇНА. Перша ліга

7-а першість

ЦЕНТРАЛЬНИЙ
МІСЬКИЙ СТАДІОН

1 жовтня 1997 року.
Початок матчу о 16.00

16-й тур

«НИВА»
Вінниця

«ШАХТАР»
Макіївка

ПРОГРАМА

Nº 09 (189)

першість України

ФУТБОЛЬНИЙ МАРАФОН

Турнірна таблиця станом на 1 жовтня 1997 року

Команда	I	V	H	P	М'ячі	Очки
1 СК Миколаїв	14	9	4	1	32 - 8	31
2 Нива	14	9	3	2	25 - 7	30
3 Сталь	14	9	2	3	38 - 18	29
4 Динамо-2	12	9	2	1	23 - 6	29
5 Металіст	14	8	4	2	28 - 10	28
6 Нафтогаз	15	8	3	4	21 - 20	27
7 ФК Львів	14	8	2	4	28 - 12	26
8 ФК Черкаси	15	7	4	4	19 - 18	25
9 Металург	14	7	1	6	18 - 20	22
10 Буковина	15	6	3	6	13 - 17	21
11 Волинь	15	5	5	5	19 - 18	20
12 Явір	15	6	2	7	17 - 17	20
13 Полісся	14	5	1	8	18 - 29	16
14 Десна	13	4	4	5	14 - 18	16
15 Шахтар	14	5	1	8	19 - 26	16
16 ЦСКА-2	13	4	3	6	17 - 14	15
17 Зоря	15	3	5	7	15 - 31	14
18 Поліграфтехніка	13	2	6	5	8 - 13	12
19 Верховина	14	3	3	8	16 - 27	12
20 Кремінь	14	3	2	9	12 - 23	11
21 Авнігард-Індустрія	15	2	2	11	7 - 30	8
22 Хімік	14	1	2	11	8 - 34	5

15-й тур 28 вересня

ФК Черкаси — ЦСКА-2	1	0
Зоря — Металіст	0	5
Авнігард-Індустрія — Хімік	1	0
Кремінь — ФК Львів	1	3
Поліграфтехніка — Верховина	1	1
Полісся — Шахтар	3	2
Динамо-2 — Нафтогаз	2	0
Десна — Явір	1	0
Металург — Волинь	2	0
СК Миколаїв — Буковина	2	0
Нива — Сталь	2	1

16-й тур 1 жовтня

Зоря — Хімік	—	—
Авнігард-Індустрія — Металіст	—	—
Кремінь — Верховина	—	—
Поліграфтехніка — ФК Львів	—	—
Нива — Шахтар	—	—
Полісся — Сталь	—	—
Динамо-2 — Явір	—	—
Десна — Нафтогаз	—	—
Металург — Буковина	—	—
СК Миколаїв — Волинь	—	—

Найближчі матчі за участю «Ниви»

Першість України. 17-й тур.

Першість України. 18-й тур.

Кубок України. 1/32 фіналу.

ФК «Львів» — «Нива». 7 жовтня.

«Верховина» — «Нива». 10 жовтня.

«Нива» — СК «Одеса». 15 і 20 жовтня.

першість України

НЕПЕРЕДБАЧУВАНІЙ «ШАХТАР»

Шість сезонів «Шахтаря»

Роки	Ліга	I	V	H	P	М'ячі	Очки	Місце
1992/93	Перехідна	16	10	3	3	25-8	23	1
1992/93	Друга	34	11	11	12	38-45	33	8
1993/94	Друга	42	25	7	10	83-44	57	2
1994/95	Перша	42	16	7	19	52-57	55	13
1995/96	Перша	42	19	7	16	63-55	64	9
1996/97	Перша	46	15	11	20	55-62	56	16

Макіївський «Шахтар» абсолютно не знає жодного вінницькому болівальнику, тому розповімо про цю команду дещо докладніше. Вся справа в тому, що колективи «Авангарда» і «Шахтаря» з Макіївки, які виступали ще в класі «Б» і другої ліги, мали свій спортивний шлях, що зайдов у тупик у 70-х роках. В той же період народжується в цьому місті команда «Кіровець», а дещо пізніше, в 1981 році, — «Бажановець», який, змінивши назву на «Шахтар» (1995 р.) і постане сьогодні перед очима подільських любителів футболу.

У першостях України макіївський клуб, як жуть, бере участь з першого дня, справедливо завоювавши це право, ставши володарем бронзових нагород ще в союзному чемпіонаті в 6-й українській зоні. За рік «Бажановець» вирішує питання про участь серед команд другої ліги, а трохи пізніше — і першої. Показники наших гостей близькими не назвеш за цього робити не треба. Макіївська команда не ставила перед собою «на плеонівських» планів, розраховуючи на місце в десятці. У минулій же першості керівництво ФК «Шахтар» після провального першого кола (19-е місце і відрив від зони «вильоту» всього на два очка) довелось скоректувати плани на сезон і визначити їх таким чином — зберегти місце в другому ешелоні українського футболу. З цією метою підопічним Віктора Федоровича Пищева створили сприятливі умови для підготовки до другого, вирішального відрізу першості. Проведено збори на полях Бердянська, Ялти, Угорщини. Вдалося залучити в колектив і ряд нових виконавців: О. Столярова орендував донецький «Металург», з «Росі» запрошено А. Костенка, з Харкова — А. Єфимова, з «Шахтаря» (Шахтарськ) — Е. Столярова. Поповнили ряди макіївців і кращі молоді.

вихованці донецького футболу.

Не можна сказати, що навесні-влітку цього року «Шахтар» грав дуже успішно, та все ж необхідні рітівні очки здобував регулярно, відзначаючись непоступливим характером і у військових матчах. За два тури до фінішу питання «життя і смерті» було знято з порядку денного багато в чому завдяки кістяжку команди. Його складали: О. Діброва (провів 41 матч), О. Барабаш — (40/7), В. Дяк — (41/18), П. Филипенко — (38/3), Ю. Волков — (34/4), С. Телешун — (33/7), Р. Теркулов — (33/6).

Чесно кажучи, не вдалось вияснити, як пройшла підготовка макіївського «Шахтаря» до нинішньої першості. Центральна преса «не балує» увагою донецький клуб, та й українське телебачення, скоріше всього, не має своїх пов-предів у цьому місті. Але не це, в кінцевому результаті, головне. Головне, що тренерському штабу команди вдалося зберегти «основу» колективу, а також поповнити штат відомими футболістами, такими як Сергій Золотицький, Олег Ветров, Сергій Андрощук. Знову в «Шахтарі» новачки з молодіжної групи — Вадим Силаков і Дмитро Кобзін.

Поєдинки 7-ї першості особливої радості шанувальникам команди не принесли. Макіївці якось невпевнено провели дебютні матчі, отримавши першу перемогу лише в сьомому тури над «розібраним» «Хіміком». В подальшому виступи «Шахтаря» стабільністю знову не відзначаються, і в цьому зв'язку дуже важко передбачити, який футбол продемонструють гості. Поділля в тому чи іншому поєдинку. Тому до цього суперника необхідно підійти з усією серйозністю та відповідальністю, на чому, власне кажучи, і наголосив наставник «Ниви» О. Іщенко колективу команди.

Євген Ястребинський:

«СТОДІВАЮСЬ, ШО В «НИВІ» БУДУ НЕ ОСТАННІМ»

— Женя, як могло статися, що ти, вихований украйнського футболу, дебютував лише в сьомій за ліком першості рідної країни?

— В «Уралані» я почав виступати ще в 1991 році, коли країна в нас була одна на всіх — СРСР. Запросив мене в цей калмицький клуб головний тренер Віктор Миколайович Ліджієв, завдяки якому і відбувся мій дебют в команді майстрів другої ліги. Чесно кажучи, ця команда мене влаштовувала у всіх відношеннях і я не бачив необхідності змінювати обстановку, незважаючи на політичні події початку 90-х років.

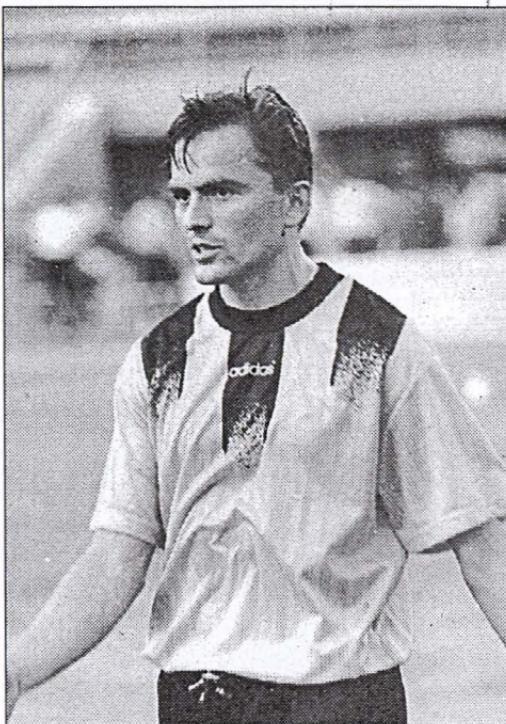
— А чим займався до того, як став на шлях професіонального футболу?

— Футболом та радіоелектронікою, причому паралельно. Вчився в ПТУ на радіомонтажника, а у вільний від заняття час грав на першість Києва і КФК за команду «Металіст». До речі, за цей колектив виступали в той час відомі в українському футболі люди — Володимир Тютюнник, Вадим Шельменко, Павло Неверов. І все ж потяг до спорту виявився сильнішим, ніж до зовсім «цивільної» професії радіомонтажника.

— Останнім часом до Росії емігрувала велика група українських футболістів. Чимало хлопців виявили бажання грати в рядах того ж «Уралана», біля керма якого нині перебуває Павло Яковенко, а курирує країй футбольний клуб Калмицькі особисто президента республіки Кирсан Ілюмжинов. Висока мета, великі фінансові можливості?

— З приходом Павла Яковенка почалась масштабна реконструкція команди з Елісти. Склад її за рік оновився на 95 відсотків, тобто з нашого «середовища» залишився всього один гравець. Завдання виходу у вищу російську лігу стояло й перед нами і ми були близькими до його виконання, але, як кажуть, трохи не дотянули. Керівники «Уралана» «забули» після цього про контрактні зобов'язання, наслідком чого були невиплати нам зарплати та преміальних. Вирішення цієї проблеми затягувалось, і після перших же зборів я повернувся до Києва.

— До столиці чи до Вінниці?

Євген Ястребинський — нападаючий. Народився 6.03.1969 року в Києві. У футболі з десяти років. Перший тренер — Ю.П. Єськін (ДЮСШОР «Зміна»).

Виступав за команду «Уралан» (Еліста).
Не одружений.

— До Києва. А якщо бути точнішим — в Донецьк. Взимку готувався до першості України в складі «Металурга», але велика трансферна сума, виставлена за мене «Ураланом», виявилась донеччанам не по кишенні. Довелось на півроку повернутися до того, з чого розпочинав — змагань міського рівня.

— Виходить, що гроши за тебе знайшлися у ФК «Нива»?

— Ні. Очевидно, президент «Уралана» Е.В. Максимов переглянув свою позицію стосовно мене і без волокити вручив мені «вільну»

грамоту» у вигляді договору про трансфер.

— В основний склад «Ниви» тобі нині про-
биться нелегко — на вістрі атаки (тъфу-
тъфу) вдало дійти Фінкель і Гащин. Мабуть,
важко відчувати себе умовно «другим» номе-
ром?

— Однозначно відповім, що стартовий склад
команди визначається з кращих на сьогодні
гравців. Розумію, що ще не готовий на всі сто
відсотків, тому не маю жодних претензій ні до
тренерів, ні до хлопців. Адже півроку поза вели-

ким футболом не минули безслідно. Багато чого,
і «фізику» в тому числі, доводиться відновлю-
вати.

— Отже, конкуренція Яструбинського не
лякає?

— Ні в якому разі. Вона лише підганяє мене
до роботи по удосконаленню власної майстер-
ності. Через конкуренцію створюються прис-
тойні професіональні команди, і сподіваюсь, що
саме такою стане й вінницька «Нива». І я в ній
буду не останнім.

ВІДЛУННЯ МИNUЛИХ БАТАЛІЙ

У попередньому матеріалі підкresлювалося, що із сьогоднішнім суперником вінничани не знайомі, оскільки лише в цьому сезоні перетну-
лись дороги «Ниви» і «Шахтаря». А от з колективом «Авангарду», що виступав у класі «Б» в період з 1966 по 1970 роки, і «Шахтаря» (друга ліга сезонів 1972-73 рр.) вінницький «Локомотив» зустрічався. Заодно відзначимо, що долі вищезгаданих колективів з Макіївки чимось схожі. Завойовуючи право грати в класі майстрів у чесній спортивній боротьбі, команди згодом ставали жертвами численних футбольних реформ Федерації футболу СРСР, постійно потрапляючи під скорочення. Такий підхід, як показав час, надовго відлучав макіївських уболівальників від великого футболу, але, на щастя, вид спорту № 1 не втратив з роками в цьому місті добрих традицій.

Матчі між Вінницею та Макіївкою у покоління подільських уболівальників футболу 70-х років залишили приятні спогади: «Локомотив» у шести поєдинках отримав чотири перемоги при

двох нічийних результатах. Причо-
му донецькі футbolісти не забили жодного м'яча у ворота нашого клубу. Слід, однак, відзначити, що опір своїх опонентів вінничани долали лише в других таймах, причому не раніше, ніж через годину після початку зустрічі. Так, у 1970 році Снітко на 65-й хвилині і Цухлов на 81-й встановили остаточний рахунок. В 1972 році відзначився Вознюк (59 хв.), а в 1973-му — Яковлев (65, 69) і Богодєлов (67). Був лише один виняток з правил, правда, на полі суперників у Макіївці — Богодєлов дещо «поспішив», забивши м'яч на 44-й хвилині.

Клас «Б»; 2-а ліга

1970	2 : 0	0 : 0
1972	1 : 0	0 : 0
1973	3 : 0	1 : 0

Загальний баланс:

6+4=2-0, м'ячі: 7-0.

Примітка: В перших колонках графи
«Результат» — матчі, проведенні у Вінниці.

Андрій Марченко:

«З макіївським футболом знатомий я давно»

